

Ч. 5. № 5. Ціна 15 ц.

Нью Йорк, 1. березня 1951. — New York, March 1, 1951.

Price 15 c. Pic II. Vol. II

НОВИЙ ПРОСТОР ПАМ'ЯТНИКА
Т. ШЕВЧЕНКОВІ В КІЄВІ

NEW PROJECT FOR A TARAS
SHEVCHENKO MONUMENT
IN KIEV

В СПРАВІ ВЛАСНОГО ЮВІЛЕЮ

В м. березні ц. р. випадало б „Лисові“ обходити власний ювілей. Як воно не дивно, а таке миць рочок від дня його появи на Західній Півкулі! Та березневі дні — це Шевченкові дні, і „Лис“ не хотів би посувати „бизнесу“ різним ювілейним комітетам. Поза тим — він із досміду знає, що після ювілею кожній, шануючій себе ювілят повинен негайно змерти, а „Лис“ не має охоти йти за такими традиціями. Тому резигнув з ювілейних святкувань, академій, концертів і тим подібних колективів, а всіх своїх ВШ Читачів та Прислівників повідомляє, що за доволітиям та одним, новоприєднаним передпілатником.

з начинням. Ці тарелі, що літали через три роки, то не були тарелі, а бальони. То, чусте, наше військо таку забавку мало: надували бальончики і пускали в повітря.

— То це вам рай служити в такій армії: масш всякі забавки, салютувати не мусиш, волосся стригти не треба...

— Аж на Кореї обстрілють... Вкупні з головою... — А що чувати з Західним Бльоком?

— Та було би все окей, як би не пімці. Важко з ними договоритися.

— Нехай американці попробують договоритися з німками. Вони мають в цьому експерісніс... Пригадуєте собі, як казали колись, в ліграх: американець пойде без бензини, але без німки — не годен.

— Ой, нагадали же про магнії... А ви читали про того Васюту?

— Про якого Васюту? — Ну, та про того, що недавно приїхав з транспортом Ділі і сім хлопчиків привіз?

— Ага, вже знаю! Та сюор, що м' читав і фотографію бачив в англійській газеті: сім хлопчиків, як стручків у горосі, а всі такі, як мальовані!

— Та й мамуня ще нічого собі... — Мамуня — олрайт, тільки тато трохи мізерний.

— Може це так, після морської хвороби?..

— То байка — хвороба, але скажіть мені, чи ви бачили другий такий дивний народ на світі, як американці?..

— Ну?

— Та ну! Приїзділи сюди наші міністри, призеденти, генерали, маршалки, і нікого з них не взяли на пікчу, а такого простого Васюту відбили на всіх газетах і скрізь розбубнили, що то „юкреніс“! Той Васюта зробив нам в Америці більшу славу, як всі наші політики разом вкупні!

— Сі? Тепер бачите, з котрого боку треба нам починати пропаганду?..

— Ну, ну! Гов егед.

ІКЕР

того свого міністра і настелив соломи під це вікно, звідки тамтой мав падати...

— А хто йому тепер постелить?

— Чи я знаю?.. Може жінка. Від ав — буде кричати так, як той хлоп, що з печі падав: „Жінко, соломи, соло... гол! — вже не треба...“

— І що це нового з політики?

— Ну, найважніша новина то є, хіба, та, що товарища Сталіна знову вибрали депутатом до Верховної Ради!

— Що ви не кажете? А я вже мав страх, що він перепаде!

— А, потім, виявилася справа

— Галов, пане Репета! То ви тут?

— А деж я мав би бути?

— Та хтось мені казав, що ви поїхали з паном Стасюком до Флариди на вакайшен?

— Ой, мені здається, що я скоріше пойду на вакайшен з паном Яремою...

— Ну, що сталося?.. Де ви були, як вас не було?

— Мародував трохи та й в хаті сидів.

— А ви знаєте, що в хаті люди вмирають?

— То в Старому Краю був таїй припис. А тут люди вмирають на стріті.

— Або під час подорожі треном. Легка смерть, гарантована.

— Легка і пожиточна: жінка має вигоду, бере велику асекурацію...

— Жінка має вигоду, а ви маєте спокій. Раз вимрете — другий раз не будете. Той джаб уже за вами.

— Якось недавно я читав у газетах цікаву статистику: що-чотири секунди вмирає на земній кулі півтори чоловіка, а що — три секунди родяться один цілий і три чверті!

— Виходить — одного з квадром масмо на збут?

— Так воно подобас...

— Гм!.. Дивіться — стільки людей вмирає, а такий Сталін чомусь не може?

— Хто зна, може він уже давно дав дуба...

— Міркуєте?

— Чому ні?.. В Росії все можливе... А, потім, зійшлися партійці, зробили з клоччя куклу, приліпили вуса, начинили орденів на живіт та й заруяють темну масу. Або покажуть його раз у рік, на Червоній площі, або й не покажуть.

— Добре, пане Репета, так хто тоді чистку робить?

— Партия! Один другого дусить. Хто кого скоріше вхопить за горланику.

— А ви чули, що в Празі хотіли це одного міністра викинути через вікно? Але той скоріше спохватився, як Масарик, і втік. То, потім, відіїхав під варту самого президента, Готвалльда.

— А його завіщо?

— Та, какуть, він хотів рятувати

Ось, саме, рік,
Як „Лис“ появився!
Гей, не одному він допік,
Картав, павчав, зубами сік,
І сам чимало теж павчився.

Свій гострій ніс,
У кожню норку пхав цікаво,
Розраду вам у хату ніс, —
Сердечніх він смішив до сліз
І сон з повіт згинав лукавих.

Вже рік, як вам
„Лис“ звеселив цілу хату, —
То ж замість квітів, телеграм,
Не гаючись, негайно нам —
Пересилайте передплату!

Лис Микита

З ВИСОКОЇ ПОЛІТИКИ

Гадаю, що дні 30-31 грудня 1950 р. будуть записані золотими буквами в історії визвольних змагань українського народу за його незалежність. В тих днях український революційно-визвольний рух добився найвищого признання на міжнародній арені. Після того, коли з фактом існування УПА на Рідних Землях погодилися закордонні політичні чинники в Європі та в Америці, коли про наш славний резистанс заговорили чужі державні мужі і пресові агенти всього світу, — тоді, нарешті, по кількох роках вагань, хитань та міркувань, офіційно визнав Українську Повстанську Армію також і наш власний Державний Центр — Виконавчий Орган УНРади.

В комунікаті Бюро Інформації УНРади надрукованому в „Свободі“ з 14-го лютого, Виконавчий Орган стверджує, що: На Україні діють тепер в підпіллі різні революційно-визвольні сили зв'язані ідеологічно з тими, чи іншими політичними групами, одні з яких входять, а деякі ні, до Української Национальної Ради".

Додумусьмо, що посідання таких точних інформацій про ситуацію в Краю і про настрої серед нашого підпілля Виконавчий Орган може зауважувати тільки один людина: отаманові Т. Бульбі-Боровцеві, який вже, мабуть, вернувся з інспекційної поїздки по Рідних Землях. Сподіваємося почути від нього незабаром докладніше експозе в цій справі, таке, як виголосив Айзенгауер під час поїздки по Західній Європі.

З того самого комунікату довдусьмо, що Виконавчий Орган пішов назустріч бажанням Закордонного Представництва УГВР і почав з ним переговори, щоб встановити співідношення між Державним Центром та УГВР.

Наши кореспондент з Авгебурга повідомляє нас, що в тих переговорах представники Державного Центру виявили багато доброй волі до співпраці та пішли на далекодумчі уступки. Вони винесли пропозицію, щоб члени УГВР вернулися негайно до Краю і там поклали свої буйні голови на вівтарі Батьківщини в той час, коли Виконавчий Орган бере на себе надалі важке й невдаче завдання: репрезентацію і керівництво визвольною політикою України з-за кордону.

Це був би дійсно обурливий факт, як би керівні чинники з УГВР не пристали на такий компроміс!

Тоді все громадянство сміло могло б запитатися:

„Кво вадіс, Угаверо?"

Політикант

THE PRESENT KOREAN WAR SITUATION...

Стратегічне положення на Корейському фронті, або — хто кого б'є?..

ПРОСТА КАЛЬКУЛЯЦІЯ

Коли в минулому році Сталін віддавав маршала Рокосовського на пост червоного намісника в Польщі. Рокосовський відрошувався від тієї пості почети какуки, що він не хотів би міняти союзників одностайні на польські:

— Ах, ти дурак, відповів Сталін, таж мені краще оплачувати обрати тебе одного в польську уніформу, як всю польську армію вибрати на радянський стрій!..

СЛУШНА ПРИЧИНА

Після розгрому Гітлера через одне село на Білорусі гнали червоноармійці від пілонів німців. З хат повиходили селяни, жінки та діти і штурмали на колишніх „берменців“ болотом і камінням. Один з полонених, що знає трохи російську мову, спітав якогось чоловіка:

— За що ви так знищастесь над нами?
— За те, що ви сволочі, війну програли! — була відповідь.

ІДОЛОНОКЛЮНСТВО

Молодий чеський письменник Ольдріх Адамець, розписується в одній празькій газеті про свою любов до природи і в тому заплютує себе — чому молитовна задума квітів, лугів та гудинів бджіл над ними, дають людини стільки щастя?

І зарахує сам дас відповідь:

.... Коли вечором прислухуюся нічній тиші та відивлюся в зоряне небо, мені здається, що я не мені споглядають усміхнені очі Сталіна, сповнені любов'ю, добротою й справедливістю. Ціле небо є наповнене очима Сталіна, його думами, ділами і словами. Ми закохані в тобі, Сталінове небо! Як безмірно ми тебе любимо. Ти залиди світитимеш над нашими головами. Ми віддихаємо тобою, бо ти потрібне нам до життя, ти наше сонце, тепло, наша кров"...

КРАЇНА ВСІХ МОЖЛИВОСТЕЙ

До книгарні п. Сурмача приходить молодий письменник Леонід Лайман і каже:

— Тепер я переконався, що Америка це справді країна тисячі можливостей. Сьогодні сказали мені на роботі, що я називається Лаймен.

З американського гумору

Перед тим, які я вийшла заміж, я мала шість теорій про виховання дітей. Сьогодні маю шестеро дітей і юдівські теорії про їх виховання.

Before I got married, I had six theories about bringing up children. Now I have six children, and no theories.

На КОНФЕРЕНЦІЮ до ВІННІПЕГУ

На параді Пан-Американської Української Конференції в Вінніпегу вилетіла з Нью-Йорку делегація з п'яти осіб під проводом п. Дмитра Галичного. У зв'язку з тим один з наших тут народжених поетів написав таку пісню:

Гей, гук мати, гук —
Во летить ПАУК!
Щасливая сілька отакая:
УКК і КУК!

Душник літаком
А Гультай пішком, —
Посідають „Сні” з „фармерами”
До одної свільної програми,
За одним столом.

Гей, гук мати, гук —
Щаслива Ім чутъ!
Щоб здорові туди залити,
Щобі всіх грігорів погодити,
І вернулись тут!

Джак.

GREAT RECOGNITION FOR THE NEW IMMIGRANTS ВЕЛИКЕ ПРИЗНАННЯ ДЛЯ НОВОЇ ЕМІГРАЦІЇ

— За Вашу прикладну працю, яку Ви виказали за рік побуту на Вільній Землі, дозвольте вручити Вам подарок...

— З Філадельфії пишуть нам, що на останньому засіданні Головної Управи „Провідниці” дотеперішній його секретар, д-р Пушкар, домагався підвиження

„пейді” і загрозив резигнацією, коли П не дістane. Схвилюваній о. Председник так наликає погрози, що змісця прийняття рези...цію.

КОЛИСЬ — І ТЕПЕР...

Власне кажучи — не „колись і тепер”, але — тут і там, або в Америці і в „Старому Краю”.

Отож в „Старому Краю” було так: дні 9-10 березня називалися Шевченківськими і в один з них неодмінно мусив бути концерт (чи Академія). Як хто хоче — може це називати диктатурою, але так будо... А тут — демократія... Шевченківські концерти йдуть у квітні і в травні, звіти про них появляються в „Свободі” на житів.

„Там” кожне місце Шевченкових поезій було ясне і недвоячне. Війде, було, декламаторка „Тополі”, скаже:

„Шіпла стара, мов каламар...” — і всі вже собі уявили відповідну сцену. А „тут” на кожному кроці готові виникнути непорозуміння. Хай тут, наприклад, декламатор вжарить щось з „Гамалії”:

...У Туркені, у кишенні, таларидукати... —

А люди зараз зашушучають:

— Шур, що так, але чому він не скаже, хто ці долари вstromiv туркам до кишенні? Чому той Шевченко не написав, що без плянів Маршала в турецькій кишенні сталинський вітер гуляв бі..?

Або, скажім, „Заловіт”... Не встигне хор проспівати:

„Як умру, то поховайте
Мене на могилі
Серед стелу широкого,
На Україні милій...”

як тут вам, приявний на залі, пан погребник вже висуває свої застежки:

— Та чому на Україні, як там тепер большевики? Чому серед стелу, коли то можна, як Бог приказав — на Олівій Горі, за посерединцтвом досвідченої похоронної фірми?... —

Та вже, хіба, найбільший клопіт з Шевченковим „Посланієм” — до живих, мертвих і ненароджених. Бо що це значить:

.... А ви претеся на чужину
Шукати доброго добра...?”

Насамперед запротестує „Свобода” і скаже, що Америка — не чужина. За „Свободою”, розуміється, підуть усі „старі” і тут народжені, всі братські організації і парохільне шкільництво. Та й новоприбулим ніякovo слухати таких пригадок що хто, мовляв, матір забувас, того Бог карас...

А вже правдива авантюра сковалася минулого року в нашому „си-

ті”, коли „старі” і „нові” перший раз спільно святкували Шевченкові поминки. Сказати правду — зачинив таки наш, скіталець. Вийшов на сцену з промовою — і говорить та й говорить — спіле цитатами як із рукава, розбирає поему за поемою, а коли дійшов до „Сні”, то добра половина залі вже спала, тільки деято ще борикався з дрімотою.

Тут наш доповідач спохватився, що трохи перебрав мірку і почав з іншої бочки — з того ж таки пеца-ного „Гамалії”. Як зверніть на цілу галю:

„Чи спиши, чи чуєш, брате-луже,
Хортице-сестро?!!”

А люди позривалися, як би в них ясний грім вдарив! Деято почав пхатися до дверей, бо думав, що горить. Та, після перерви — заля спорожнила дополовини: „старі” емігранти образилися і вийшли всі до одного, бо Ім здавалося, що це тільки до них пілося, а вони не запримітили цього, що грінори також спалили...

Отакі, бачите, трапляються придбашки з творами нашого національного генія... Во Шевченко був чоловік старокрайовий, а тут — Но-вий Світ!

Avakum

Горба січки

З НОВИХ ІЛЮСТРАЦІЙ ДО „БОБЗАРЯ”...

— В Філадельфії, на зборах Дирекції Ради ЗУАДК-ку, один з представників Еміграційної Служби запропонував д-рові В. Галанові, щоб він відкрив свої станиці також за „залишеною куртиною” та спrowadив до Америки ще з 40 мільйонів українців. Цей проєкт важко буде здійснити, бо не відійти хотівків на посади директорів таких станиць.

★

— На річних зборах „Самопомочі” поставлено внесок підкрити при тій організації що т.зв. „Віддали Наглої Допомоги” у зв'язку з тим, що ця на всіх мас тепер підсокочти на 60 центів від батал і неодин новоприбульй знайдеться в великий потребі.

★

— На Високошкільному З'їзді в Нью-Йорку новоприбульї з Європи, проф. О-глобкин, замінів учасників З'їзду з новою системою навчання на Вільному Українському Університеті. Тому, що студенти вже роз'їхалися по світі, — на літньому семестрі будуть професора вчити асистентів, а на зимовому — асистенти професорів.

★

— В Нью-Йорку, на жалібному концерті в честь Ольги Басарової, п-на др. Катруся Конко наголосила хвилюючу доповідь про Жанну д'Арк. Шкода однак, що ця доповідь не відбулася перед колективом, бо тоді піднесення на дусі публіки зложила б більше грошей.

★

— З Дітройту до Нью-Йорку приїхав на короткий побут поет Тодос Осьмачка і зразу знайшовся в клопоті: не знає, чого він зробити зі своїх давніх приятелів від повиннін гніватися, а на кого і не! Це об уникнути непорозумінь — не подав руки ні кому.

ПІЛЛЬНА УЧЕНИЦЯ

До вечірньої школи записується одна, старша віком жінка. Директор приглядається їй уважно і питатиме:

— Мені, здається, пані, що ви колись ходили до нашої школи?

— Так, але це було давно, двадцять років тому назад. Але я довго не ходила, лиж два місяці.

— А чому так коротко?

— Во я хотіла начинчтися підписати свое ім'я, тільки все з'ясіло.

— А тепер...

— Тепер я другий раз вийшла заміж і маю інше ім'я...

ПОГАННІ БІЗНЕС

На розі вулиці, кудися завжди проходила одна „леді” стояв жебрак, що мал на грудях табличку „Сліпий”. Одного дня виходить ця леді на вулицю і бачить, що тоб самий жебрак вже диниться, але має іншу табличку: „Паралітик”.

— Що сталося? — питати леді жебрака — в який спосіб ви відмінили зір?

— Це дуже просте: я змінив табличку, бо мені кидали в капелюхи забагато гудзиків.

Легкий „джаб”

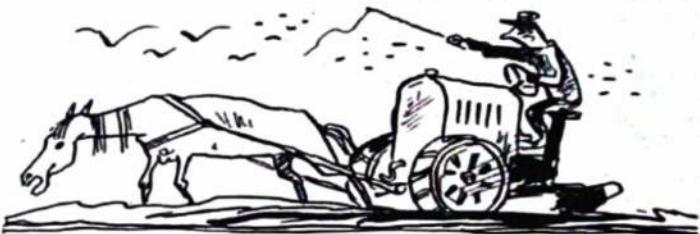
Новоприбуло до Нью-Йорку п-ні Марію Донцову, зустрів мистець М. Бутович та кімні словами:

— Як ся маєте! Вже щось робите?

— Так, — відповіла пані Донцова, — роблю довги.

„Садок вишневий коло хати...

...плютаторі з плугами йдуть...

...а матері вечеріть ждуть...

...Затихло все —
...лиші соловейко не затих”.

New illustration to Shevchenko's poem "The Cherry Orchard by the Cottage".

ЛІСТІ від пана посла Станіслава Слобідка.

Чесна Єліто!

Дес Вам си вже втисло, що так довгий час нич до Вас ни пишу, алим був сильно затруднений на національній інві. Бо, видите, типер мессніці, фурт забави і вечеरніці ружні си відбувають, а мине весельчаки до комітетів вібирають, би в кардиробі ковти з панства знімати і вішати на гачки. Бо цисе нико так нія потрафить, ск я, бом у світі доста був і знаю, ск си з панством вобходити.

Дужи си цим не втомлюю, бо, знаєте, кілько того панства приходе: йдеи ковбасник, два гросерники, мусово йдеи грабар, ци, ск тут кажут, погребник, тай на тім кінець. Решта, то жадне панство, самі свої скіталці, або старі мігранти, що тиж в шапці робят. До тихих навік си ни труджу встаги, тілько павцем мукину, де маї повістити іберіц'єр і шлюс! Але сидіти тра цалу піч, би поредон був і аби хто чужого футерка ни спер, бо то в Мериці за та-ке ни тежко.

Попри цесою мою національну пращу богато си ружної політіки наслухаю, бо ск си наш українец підопе, тогдика він си робит вилігий дипломата. Так вам цалій світ і політіку пириверне горі ногами, що най си дваціт Труменів скова! Ск два тікі, що до ружних партій належуть, на забаві си зустрінут, то зараз йдеи другого теге під кардиробу, би никох ни чюв, і скозуют си йдеи пирід другим. Бендерівці си заклинай, що він до риволюції нич ни маї і давно би гет пішов, али мусите сидіти, би тих других, дужи загорілих отсмлювати і від гвалтовної риволюції повздержіти. А димократіа си сказуй, що він сам у спирдині, си гетьманці і за гетьмана голому дасть, байбарзо чио. Зновки урдіпівці присягає си пирід йкимос галиціаном, що так Галиція любить, що близ цисе навік медрику си віробив у Самборі, би го до Мерики борще пустили.

Богуї! така соборніст віходить, що аж любо!

Можи й близ цисі мессніці і в кашетах зновки починають про вобходні писати. Али це, відав, лише до запусті, а в піст зновки почнуть гризти йдеи другого.

Я простий рицівик і на високій гигіні си ни розумію, али мескую си, що в нас близ цисе згоди німа, що від коли смі з дому виїхали, то ни поредної блоки ни синій ненізи ні зазнали!.. А цисе ни добре. Ніц з нас крові ни витяга, тай забогато і в жилах тай си пусє. За мої паміти то кужний старший газда в силі хоц раз в рік казав си цирулікови кров пустити, бо йнакше би свою жону насмерт закатрупив, а так по-тегні, було, за три рази лошінєв, ци орчиком, та й на тім вгамуб си. Али типер йакнік чеси, де-де! Я свою жону мушу вбходити здалека, гі йкий юблієущ, бо ск бим тілько пальцом кевнув, то би зараз сипнію візла, чого і Вам від серці значу —

Гриц Зазуля

СКОМПЛІКОВАНЕ ГРОМАДЛІСТВО

Проф. Альберт Айнштайн, славнозвісний фізик і математик, був колись піменським громадлінням, але жіздівського походження. Очевидно, коли Гітлер прийшов до влади, Айнштайн емігрував до Америки і тут прийнявше громадянство.

Коли одного разу цікаві журналисті поставили йому питання — якої він національності (для американців — національність рівносізначна з державною належністю), проф. Айнштайн відповів:

— Питання моєї національності що не вирішено. Тепер я американець. Та коли, після моєї смерті, мої наукові твердження покажуться правдивими, німці скажуть, що я був німець, а французи — що вісесвітний громадління. Та коли б вийшло так, що вся моя наука була в фальшиві, тоді французи проголосять мене німцем, а німці скажуть, що я був юд

АКТУАЛЬНЕ

„Ніхто не є патріотом, коли прийдеться платити податки“. (Джордж Орвелл).

ПІДТРИМУЙТЕ

єдиний в Америці
літературно-науковий
ЖУРНАЛ

„КИЇВ“

І замовляйте негайно, висилаючи передплату хоч би на чотири числа, що виносить

два долари.

„КИЇВ“ пропонує новини української і світової літератури, цікаві статті та рецензії на нові книжки.

Замовлення на адресу:

“К Y I W“

859 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

ПАРАФРАЗИ З ШЕВЧЕНКА НА АКТУАЛЬНІ ТЕМИ

Посифу Віссаріоновичу в пезабудь

Понад полем іде,
І покоси кладе...
Не покоси кладе — гори
Стогне земля, стогне море:
Батько Сталін йде!

Атомове

І день іде, і ніч іде...
І голову склонили в руки
Шітасіся: чи вже алерм,
Чи лиши сирени пробіл звуки?..

Сповідь ідеаліста

Мені однаково, чи буду
Я жити в Україні, чи ні... —
Ta не однаково мені
Як люди тисяч п'ять таліярів
Уже зложили, я ж — ні „кари“
Ще не прийдеш в цій стороні...
Ох, не однаково мені!

Тичині, Сосюрі та іншим орденопоєсям

Як би ви знали паничі
Як люди плачуть живучі
To ви б елегії не творили
Надармо б „раю“ не хвалили
На людські слози сміочись...

Партіям (Б, М, Л, і т. д.)

Чи ви ще зайдете знову
Чи вже наїви розійшлися?
І слово братської любові
В стенах і дебрі рознесли?
Смирітесь, молітесь Богу
На розум раз поговоріть!
Во врем'я для України люте —
До згоди накінець дійті.

Довжикам „Національного Датку“

Схамепіться, будьте люди
Бо лихо вам буде!..

За самим Т. Г. Шевченком
переписав О'Квак

ВИ ЩЕ САМ НЕ ЗНАС!

Під час чистки „троцькістів“ зустрічались на вулиці два жідки.

— Рабинович, ти чув, що Айзик розстріляли?

— Ну, що значить — розстріляли? Ось він іде по тому боці вулиці.

— Тиш! Ви ще сам того не знає!

ІК ВІН ПОЧУВАСТЬСЯ...

Одного разу питав чужинець громадління СССР, Масронич:

— Скажіть, Масронич, як ви почувась теса під радянською владою?

— Ну, каже Масронич, то є так, як під час Ізди автобусом: один крутить за колесо, а всі інші трасують.

ВІШАНУЙТЕ ЮВІЛЕЙ „ЛІСА“ ВІСИЛКОЮ ПЕРЕДПЛАТИ ЗА ЦІЛІЙ РІК!

На нашу Анкету, розписану в попередньому числі, вже поспілися відповіді, так на питання Джорджа Мотузо, як і Гриця Мотузка.

Сьогодні друкуюмо першу „порцію“ — Наперед ідути відповіді на питання Джорджа Мотузо (від скітальників):

1) „Де є ти університет і високі школи, якими скітальці так величуються, а інших у громадському житті не видно?“

ВШ. М. Д. Штройт, відповідає: В Америці до громадської роботи не потрібно високої школи, але треба мати добрий „пісок“.

ВШ. С. К., Чікаго: Де і в котрій національній барі потрібний кельнер до громадської роботи? Змісці беруть таку працю, маючи високу університетську освіту!

2) „Чому, коли приходило так багато скітальських журналістів, газета „Новий Світ“, що Іш пішуть і видають самі скітальці, в нафтіріза газета в Америці?“

О. Н., Нью-Йорк: Фе, як можна ставити таке питання, коли редактором „Нового Світу“ є сам п. Мудрайт?

„Скітальці з Філадельфії: Всіх розумів я не пойм, але й не віажаю себе за цілюм дурного, та мушу сказати правду, що в Америці є зокрема забарвін. Тому я не дивуюсь, що таке могло трапитися з редактором „Нового Світу“..

Прим. Редакції: На 3-те питання від скітальців досі не відповіли і тому лише замісце його дали „створення“.

На питання Грицка Мотузка прийшли такі відповіді (від „старих“ емігрантів):

1. „Чому громадське життя „старої“ еміграції звелось до національної бари?“

ВШ. Пітер Б., Норт Амбі: Вел, я гадаю, що таке питання трохи застаре, бо тепер більша половина скітальників сидить в тих барах! І кожний іх собі хвалить!

ВШ. М. Л. Штройт: Чого я сиджу в барі?.. Во я п'ю за Ваше здоровляння, Панове скітальці! Як би не барі, то звідки ми набрали б тих талірів за які Вас сюди спровадили?

Містер П. С., Торонто: То є так: з „барами“ зле, і без „барі“ недобре, де-цо.

Місце Мері І., Лорейн: Дай Вам Богож здоровля, містер Редактор, за те, що Ви берете „бари“ на критику. За те саме я вже сварю свого старого десять років, а він мені візки показує!

2). „Чому „старі“ емігранти залишки калічать українську мову англійськими перекреченими словами?“

ВШ. Д. Д., Торонто: А чому „Лис“ те саме робить?

ВШ. Пітер Б., Норт Амбі: Велл, коли я перечитав у „Лісі“ таке квестією, зараз побіг до одного нащого вченого мовознавця, який пріклав сліди несподівано місяць часу назад. Пришов та й питаю:

— Пане професор, яку маєте роботу?

— А він мені відповідає:

— Ви що, не знаєте, що я калічу?

Сі?.. Несподівана місяць часу як в Америці, а якож так балакає! А що буде, як поєдуть він собі 40 років, так, як я...

АНЕКДОТИ ПРО ШКОТІВ

Винайшов спосіб

Приходить один шкот відвідати свого приятеля і бачить в хаті дивну сцену: на постелі лежить хвора дружина приятеля, а він сам тримає під ніс посом оселедця.

— А ти що за дива виправляєш? — питас приятеля.

— Та це, бачиш, лікар прописав моїм дружині вихід над море і віддихати солоним повітрям. Але я відумав дешевшу курацію: даю їй похнати соленого оселедця.

Поганий брат

Було раз трох шкотів — рідних братів. Два старші залишилися відома, а наймолодший поїхав до Америки. За декілька років віртається цей молодий додому і бачить, що його братам повіористали бороди трохи не в пос.

— Гей, хлопці, а ви що — в монахи постриглися? — питас братів.

— Синя, пробуромат один з братів. Взяв нашу братву, поїхав до Америки, а тепер сміється, що ми неголемі!..

Завжди пливаки

На березі глибокої ріки сидить один шкот і пильно дивиться в воду.

Надходить другий і питає:

— Ти що, рибу будиш?

— Та ні, тут, бачиш, цікава історія: мен залягався з Петром за одного пені — хто довше вітримав під водою. Ну, я завзяті хлощи: вже минуло півгодини, а з них жадин не виходить на верх!

ДУМКИ:

Люди вже мають таку вдачу, що їх легко водити за ніс. Треба тільки насмарувати пальці таким запахом, який вони люблять.

БАТЬКИ!

Передплатіть своїм дітям щомісячну Бібліотеку Юного Читача

ЄВШАН ЗІЛЛА

Річна передплатіть тільки

3.00 долари.

Гроші шліть листом на адресу В-ва

“YEVSHAN - ZILLA”

217 Dalhousie St., Toronto
Ont. Canada,

або на адресу нашого представництва в ЗДА:

Wolodymyr Barabura
730 East 9th Street, apt. 21,
New York City, N. Y. USA.

3). Чому у фрізера саджують чоловіка задом до дзеркала, хоч у цілому світі є навпаки?

ВШ. О. Р., Чікаго: Во те, що Європа має спереду, то Америка має ззаду.

Місце Мері І., Лорейн: В Америці такий звичай, що тільки бабів саджують передом до листра. А хлонам того не треба.

Без підпису: Той, що ставить такі питання є фулиш!

Даліші відповіді і нові питання будуть надруковані в наступних числах.

„ЛІС“

НАХІДЕННЯ ДО ТВОРЧОСТІ...

Советська преса принесла поїздження, що академіка П. Тичину відзначено орденом Леніна.

„Батьку Сталін, сонце асін,
Ох, як жити прекрасне!“

Давні вчені не в одному відрізняються від сучасних. Тільки дурні всіх часів одинакові.

Світ не був би такий поганій, як би його зачасто не „поліпшували“.

Жінки завжди хвороють, а чоловіки вмирало.

THE FOX

Ukrainian humorous journal, published semi-monthly in the United States of America.

Published by "The Fox" Co.

Editor: Edward Kozak

Address: „THE FOX“,
P. O. Box 394, Cooper Sta.,
New York 3, N. Y.

Subscription rates in U.S.A. and Canada:
1 yr. \$3.00; 6 months \$1.75; single issue 15c

Foreign subscription 1 yr. \$4.00.

ЛІС

журнал гумору і сатири, виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

Видає: В-во „Ліс“

Редактор: Едуард Козак

Передплатіть в ЗДА і в Канаді:
Річно \$3.00; піврічно \$1.75; поодиноке
число 15 ц. Заграницє \$4.00 річно.

ВІД ДОБРОВІЛЬНОГО ДАТКУ НА „ПРЕСФОНД“ ТЕЖ НЕ ВІДМОВЛЯЄМОСЬ!

Листування РЕДАКЦІЇ

Від В.П. Н. А. Уменка з Трентону ми отримали такого листа:

Шановний „Лисе”!

Мені здається, що Тобі не зашкодила б невеличка доза т.зв. „самокритики”. Ти частенько любиш брати „на зуб” своїх товаришів перед з інших „серйозних органів” за якість словесний ляпсус, недавно сформульовану фразу, чи, просто, за звичайного „чорттика”. А Ти, інколи, сам береш на душу такий-же гріх! От, хоч би взяти, для прикладу, останнє, 4-те число. На 8-мій сторінці поміщені прекрасна карикатура ЕКА „З міжнародного карнавалу”. Карикатура прекрасна, але підпис під ним фатальний. Замість „Понапраслю ножки бещь” (слова відомого роману) — в Тебе вийшла така диковина, як „...ночки беш”? Ей „Лисе”, „Лисе”, так і видно, що Ти в обцепонятому не відмінник! Ну, вдарся лапкою в груди, скажи — согрішив та надрікнув в найближчому числі справлення власного „містєвка”.

Дорогий Пане Н. А. Уменко — Ви з цілком „райт”. Справді з тих „беш” ви їшов „містєк”, що противиться основним принципам, за якими побудована мова старшого русского брата і з цього приводу „Лисові” особливо соромно. А відносно справлівания друкарських чортків — зволіте послухати одної аnekdoti:

За добрих, давніх часів в одній невеличкій монархії Західної Європи відбулася коронація якогось князя, чи короля. Після урочистого акту столичний щоденник посипавши обширне повідомлення з цілої паради, щож з того, коли в опис самої коронації викаглася фатальна помилка:

„Коли органи загралі „Te Deum”, до Іого Світості приступив примас-архієпископ і вложив на його голову ворону”. (Розуміється — мало бути: корону...)

Счинився скандал. На редактора щоденника поспівалися ясні громи. На другий день, очевидно, в газеті з'явилися перепросими Іого Світості та справлення неподобної помилки — в такій формі:

„Коли органи загралі „Te Deum”, до Іого Світості приступив примас-архієпископ і вложив на його голову ворону.”

Після надрукованияні такої „поправки” скандал прибрив ще більш скандальну форму. Редактор подався у відставку, керектора звільнини з роботи. Щоденник надрукував ще раз перепросини Іого Світості і ще раз поправив помилку, але цим разом трохи інше:

„Коли органи загралі „Te Deum”, до Іого Світості приступив примас-архієпископ і вложив на його голову корову.”

На другий день юанцелярій Іого Світості прійшов такий лист:

„Перестаньте поміщувати дальші „поправки” і не кладіть мені на голову більш нічого, бо моя голова не витримає більше тягаря”.

Московські дорадники у Вашингтоні: „Український і російський народи від віків так сильно пов’язані, що їх не можна трактувати окремо”!

Russian advisers in Washington: "The Ukrainian and Russian people have for centuries been linked so closely together, that they cannot be considered as two different peoples."

ВШ. П. І. Т-ан, Валтимор, пише:

Дорогий Лисуну!

Цось Ти мені від якогось часу забагато вилися хвостом! Ще не впорався гарайд з одною Анкетою, а вже явно славно проголосив другу! Як же це так?.. Я тут, якраз, шукав матерілів, щоб гідно відповісти на Анкету в 2-му числі „Лиса” („Хто від кого відколовся?”) а Ти вже мені знову забив цяха в голову тію суперечкою між Джорджком Мотузом і Гричем Мотузком.

Та, поки надумаюся, що маю з тим

phantom зробити, хочу поставити Тобі питання в справі формальний: скажи мені — хто від кого відколовся? „Лис” від „Микити”, чи „Микита” від „Лиса”? — Якщо надішлеш таку відповідь, що задоволить мене, мою жінку і моїх сусідів, тоді вишлю Тобі цілорічну передплату і долара на „Пресовий Фонд”.

Ще одне запитання: що то є таке ця „Кунька”, про яку Ти так часто згадуєш в своїй „Мандриці по Дітройті” в 4-му числі? Чи то якесь нова скітальська партія, або назва бару, чи якої гроسرні? Не розберу ніяк!

Return postage guaranteed.
THE FOX
P.O. Box 394, Cooper Sta.
New York 3, N. Y.

Klebus Wolodymyr
296 Park St.
Hartford, Conn.

Sec. 34,66 P.L. & R.
U.S. POSTAGE
Paid
New York, N. Y.
Permit No. 12301